

Sygn. akt VI Ka 855/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Beata Tymoszów (spr.)

Sędziowie: SO Małgorzata Bańkowska

SR del. Włodzimierz Szyszkowski

Protokolant - sekr.sądowy Paulina Goździk

przy udziale prokuratora Anety Ostromeckiej

po rozpoznaniu dnia 14 września 2015 r. w W.

sprawy M. K. s. P. i M. ur. (...) w Ł.

skazanego wyrokiem łącznym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w W.

z dnia 3 kwietnia 2015 r. sygn. akt IV K 713/14

przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- uchyla orzeczenie z pkt III i IV i na podstawie art. 572 k.p.k. w zakresie wyroków: Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 22 października 2010r. o sygn. II K 2003/10 oraz Sądu Rejonowego w Lubartowie z dnia 25 stycznia 2011r. o sygn. II K 933/10 postępowanie o wydanie wyroku łącznego umarza;

- w pozostałej części tenże wyrok utrzymuje w mocy;

- zwalnia skazanego od wydatków postępowania w sprawie, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

SSO Małgorzata Bańkowska SSO Beata Tymoszów SSR del. Włodzimierz Szyszkowski

Uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie w sprawie o sygnaturze VI Ka 855/15

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się po części zasadna, co doprowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku.

Zgodnie z art. 89 § 1a. k.k. w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania sąd może w wyroku łącznym orzec karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Przepis ten obowiązuje od dnia 8 czerwca 2010r. i w pełni należy zgodzić się z obrońcą skazanego, że jako przepis o charakterze materialnym, podlega regule określonej w art. 4 § 1 k.k. , a zatem – jako rozwiązanie mniej korzystne od obowiązującego poprzednio – może mieć zastosowanie wyłącznie do

skazania za czyny popełnione przed dniem 8 czerwca 2010r. Pogląd ten jest już dość ugruntowany tak w judykaturze jak i doktrynie prawa karnego.

W kwestionowanym przez obrońcę punkcie III wyroku Sąd Rejonowy połączył kary: 4 miesiące pozbawienia wolności – orzeczona w sprawie II K 2003 Sądu Rejonowego we Włocławku, za czyn popełniony w dniu 21 marca 2010r. oraz karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby lat 5, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubartowie (II K 939/10) za czyn popełniony w dniu 126 sierpnia 2010r. Skoro więc jeden z czynów popełniony został przed datą wejścia w życie przepisu art. 89 § 1 a k.k., to do wymiaru kary łącznej w tym wypadku zastosowanie powinien mieć przepis art. 89 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 8 czerwca 2010r. Konsekwencją tego stanu rzeczy jest stwierdzenie, że w takiej sytuacji procesowej sąd I instancji mógł albo połączyć obie kary i orzec karę łączną przy zastosowaniu art. 69 k.k., albo też postępowanie w tym zakresie umorzyć – wobec niemożności orzeczenia bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Nie odmawiając więc racji skarżącej, zarzucającej wyrokowi obrazę prawa materialnego, nie sposób było uwzględnić wniosku apelacyjnego o zmianę wyroku poprzez wymierzenie M. K. kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Rzecz bowiem w tym, że zdaniem Sądu Okręgowego wniosek obrońcy rozpoznawany w dacie orzekania (14 września 2015r.) , prowadziłyby w istocie do wydania rozstrzygnięcia mniej korzystnego dla skazanego aniżeli stan obecny, istniejący przy odrębnym wykonywaniu tychże kar.

Konsekwencją zastosowania wobec skazanego ustawy Kodeks karny w brzmieniu przed dniem 8 czerwca 2010r. jest ustalenie, że przy ewentualnym zastosowaniu art. 69 k.k. wyznaczony minimalny okres próby (art. 70 § 1 pkt. 1 k.k.) wyniósłby dwa lata. Wyrok w sprawie II K 939/10 uprawomocnił się w dniu 2 lutego 2011r. , a więc ustalony nim okres próby dobiegnie końca w lutym 2016r, czyli po upływie niecałych 5 miesięcy od daty orzekania przez sąd odwoławczy. Natomiast kara wymierzona wyrokiem wydanym w sprawie II K 2003/10 została już uprzednio wykonana. Gdyby więc obecnie połączyć obie kary i wykonanie orzeczonej kary łącznej warunkowo zawiesić choćby na dwuletni okres próby, oznaczałoby to swoiste „wydłużenie” dla skazanego okresu próby i narażało na ewentualność np. zarządzenia wykonania tej kary w przyszłości, to jest po dacie 2 lutego 2015r. . Z tych względów Sąd Okręgowy, aprobując wywody skarżącego w tej mierze, uwzględnił wniosek alternatywny i umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego w tym zakresie.

Brak było natomiast podstaw do szerszej ingerencji w orzeczenie poddane kontroli instancyjnej. Wymierzając M. K., w punkcie I wyroku, karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności Sąd Rejonowy zastosował zasadę asperacji, przy czym kara ta jedynie o dwa miesiące przewyższa maksymalna z kar jednostkowych podlegających łączeniu (2 lata i 8 miesięcy) i jest o 4 miesiące niższa od potencjalnej kary wymierzonej przy zastosowaniu zasady kumulacji. Zatem, jest to kara zdecydowania bliższa łagodniejszej z postaci łączenia kar, co sąd I instancji wyczerpująco i przekonująco uzasadnił. Pamiętać trzeba, że kary podlegające łączeniu orzeczonej zostały za poważne występki skierowane przeciwko m.in. zdrowiu (art. 280 § 1 k.k. – w sprawie IV K 510/08 i art. 158 § 1 k.k. – w sprawie IV K 1/08., a więc przeciwko dobrom osobistym. Wbrew twierdzeniom skarżącej, nie było także bardzo bliskiego związku czasowego między nimi, skoro popełniono je odpowiednio: 1 grudnia 2007r. i 14 lipca 2007r, czyli w odstępie kilku miesięcy. Wreszcie – zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary i po popełnieniu tych przestępstw, zwłaszcza dobrą opinię czy starania o zmianę trybu życia Sąd Rejonowy uwzględnił, co znalazło wyraz właśnie w owej łagodniejszej z zasad łączenia kar jednostkowych. Lakoniczna argumentacja w tym zakresie przedstawiona w apelacji nosi cechy wyłącznie subiektywnych zapatrywań jej autora i nie zawiera rzeczowych argumentów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego – wobec czego nie mogła prowadzić do jego zakwestionowania.

Mając więc powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej.

SSO Beata Tymoszw SSO Małgorzata Bańkowska SSR (del)Włodzimierz Szyszkowski